

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Věrou Pazderovou, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: **L. P. N.**
nar. X, státní příslušnost Vietnam
t. č. X
zastoupen advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Milady Horákové 13, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě **proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 30. 5. 2022, č. j. OAM-353/ZA-ZA11-HA13-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal první žádost o mezinárodní ochranu dne 8. 3. 2020. Odůvodnil ji skutečností, že v ČR žije jeho manželka a dvě nezletilé děti (všichni na základě povolení k trvalému pobytu), on sám žije v ČR 23 let a ve Vietnamu nemá žádné zázemí. V rámci dalších vyjádření vyslovil obavu, že by mohl být ve Vietnamu trestně stíhán a dokonce odsouzen k trestu smrti za trestnou činnost, které se dopustil v ČR. Rozhodnutím ze dne 31. 8. 2020, č. j. OAM-223/ZA-ZA11-HA13-2020, žalovaný žalobci neudělil azyl podle § 12 až § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a současně rozhodl, že doplňkovou ochranu nelze udělit pro existenci důvodů podle § 15a téhož zákona. Vylučující klauzuli žalovaný aplikoval na základě skutečnosti, že žalobce spáchal vážný zločin ve smyslu § 15a odst. 1

- písm. b) zákona o azylu. Vyšel přitom z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2015, sp. zn. 1 T 40/2015, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 2. 2016, sp. zn. 12 To 2/2016, podle nichž žalobce spáchal zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy dílem dokonaný a dílem ve stádiu pokusu. Za tento trestný čin byl žalobce odsouzen k 9 letům trestu odnětí svobody nepodmíněně. Dne 17. 1. 2020 byl podmíněně propuštěn se zkušební dobou v trvání 48 měsíců za současného vyslovení dohledu.
2. Žalobce napadl rozhodnutí ze dne 31. 8. 2020 žalobou, kterou zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 31. 8. 2021, č. j. 53 Az 14/2020-24. Kasační stížnost žalobce Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 1. 2. 2022, č. j. 7 Azs 278/2021-35.
 3. Dne 18. 3. 2022 žalobce podal druhou žádost o mezinárodní ochranu. V rámci poskytnutí údajů k žádosti uvedl, že v roce 2014 přišel o předchozí pobytové oprávnění z důvodu odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. V ČR žije 25 let, má zde manželku a 3 děti. Za novou skutečnost označil narození 3. dítěte a nabytí rodinného domu manželkou. Dále uvedl, že trpí cukrovkou a pokud by onemocněl covidem-19, bylo by to pro něj nebezpečné. Ve Vietnamu je nyní hodně nakažených a neměl by tam nikoho, kdo by se o něj postaral. V ČR má stanovenou povinnost hlásit se probačnímu úředníkovi a obává se, že pokud by ji neplnil, podmíněné propuštění by se změnilo v nepodmíněný trest. Dále vyjádřil obavu, že by mohl být ve Vietnamu odsouzen za to, že v ČR vyráběl drogy. Za drogové trestné činy hrozí vysoké tresty, včetně trestu smrti. V průběhu řízení pak žalobce doplnil listiny o udělení státního občanství ČR manželce a dětem, podle nichž k nabytí občanství došlo ke dni 3. 5. 2022.
 4. Žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobce v záhlaví označeným rozhodnutím podle § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť ji shledal nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) uvedeného zákona. Jednalo se o opakovanou žádost, u níž žalovaný neshledal podmínky pro připuštění k věcnému projednání podle § 11a odst. 1 téhož zákona. Žalobce v první i v opakované žádosti označil za důvod jejich podání pobyt rodiny na území ČR. Narození třetího potomka, nabytí státního občanství rodinnými příslušníky ani nabytí rodinného domu manželkou na dříve provedeném posouzení rodinné situace nic nemění. Tyto skutečnosti by bylo možné využít v řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rodinné vazby však obecně nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany a nejsou ani důvodem pro změnu či nové meritorní posouzení opakované žádosti.
 5. K obavě z onemocnění covid-19 žalovaný uvedl, že pandemie tohoto onemocnění postihla všechny státy světa, včetně ČR. Jednalo se o *vis maior*. Důvody opřené o obavu z tohoto onemocnění jsou ve vztahu k mezinárodní ochraně nelogické a bezpředmětné. Podle žalovaného se ze strany žalobce jedná o zneužití celosvětové situace způsobené pandemií covid-19 pouze za účelem legalizace pobytu. K tvrzení o diabetes mellitus žalovaný uvedl, že problémy se zvýšenou hladinou cukru žalobce zmínil již v předchozím řízení, byť je neuváděl jako důvod žádosti. Diabetes mellitus je běžné onemocnění, které při dodržování medikace, vhodného stravování a pohybové aktivity nezasahuje do běžného života významným způsobem. Není proto možné jej zařadit mezi onemocnění, která by vyžadovala posouzení z hlediska důvodů zvláštního zřetele hodných. Žalobce ani žádný závažný zásah do svého života v důsledku tohoto onemocnění netvrdil, ani nedoložil žádné lékařské zprávy týkající se údajného onemocnění.

6. K tvrzení, že žalobce má na území ČR stanovenou povinnost dostavovat se po dobu zkušební doby na probační službu, žalovaný uvedl, že tato skutečnost byla žalobci objektivně známa již v průběhu řízení o předchozí žádosti (rozhodnutí o podmíněném propuštění za současného dohledu nabylo právní moci dne 17. 1. 2020), přesto ji jako důvod předchozí žádosti neuvedl. Otázka hrozby stíhání ve Vietnamu i vysokého trestu, včetně doživotí či trestu smrti, byla již zkoumána v předchozím řízení.
7. Žalovaný proto shrnul, že žalobcem tvrzené nové a údajné nové skutečnosti se netýkají změny situace v jeho zemi původu, důvodů odchodu z vlasti ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě návratu do země původu ve smyslu § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Od doby posouzení předchozí žádosti, příp. od ukončení řízení před Nejvyšším správním soudem nedošlo k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Zároveň u žalobce přetrvávají důvody, pro které byl vyloučen z doplňkové ochrany. V tomto ohledu žalobce ani změnu netvrdil. S ohledem na výše uvedené žalovaný neshledal důvody pro opakované meritorní posouzení.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

8. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, v níž namítl, že v napadeném rozhodnutí je uvedeno nesprávné datum jeho narození, není tak jednoznačně známa identita účastníka řízení. Již z tohoto důvodu by mělo být rozhodnutí zrušeno.
9. Dále poukázal na to, že ve své druhé žádosti o mezinárodní ochranu uvedl jako nové skutečnosti to, že se mu narodilo třetí dítě, dále uváděl souvislost s pandemií covid-19 a možnost opětovného trestního stíhání a odsouzení ve Vietnamu, na které byl upozorněn kamarádem z Vietnamu přes sociální sítě až po předchozím řízení. Jednalo se tedy o skutečnosti nastalé až po ukončení předchozího řízení, resp. o nichž se dozvěděl až po ukončení předchozího řízení. Závěr žalovaného, že se nové skutečnosti netýkají změny situace v zemi původu a že žalobci nehrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu neodpovídá skutečnosti.
10. Žalobce je přesvědčen, že jím tvrzené skutečnosti splňují podmínky § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalobci hrozí vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona. Žalovaný opačný závěr nijak neodůvodnil, napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Žalovaný se měl vypořádat s každou situací uvedenou v odstavci 2 zmíněného ustanovení a přezkoumatelně popsat, proč případ žalobce pod žádnou z těchto situací nespadá.
11. Dále žalobce namítl, že z § 11a odst. 1 zákona o azylu nelze dovodit, že by žalovaný nebyl povinen posoudit žádost i z pohledu § 14 téhož zákona. Před zastavením řízení byl žalovaný povinen posoudit, zda nejsou žalobcem uváděné skutečnosti podřaditelné pod § 14 zákona o azylu.
12. Žalobce uváděl jako jeden z důvodů pro podání žádosti skutečnost, že v ČR žije jeho manželka a děti, kteří jsou občané ČR. Žalobce si přeje zůstat s rodinou a chce zabránit zásahu do rodinného a soukromého života v případě vycestování a následné nemožnosti získat povolení k pobytu z důvodu trestní minulosti. Důvodem žádosti tak není samoučelná snaha o legalizaci pobytu. Žalobce nesouhlasí s tím, že otázku ochrany jeho rodinného života legalizací pobytu není možno řešit v rámci řízení o mezinárodní ochraně. Rodinný život je pod ochranou čl. 8 Úmluvy na ochranu lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 10 odst. 2 a čl. 32 Listiny základních práv a svobod (dále

jen „Listina“). Dopad rozhodnutí do základních práv jsou správní orgány povinny posoudit v každém řízení a je i významnou skutečností pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 2. 2022, č. j. 41 A 4/2021-24, body 37 až 56). Žalovaný se s otázkou zásahu do soukromého a rodinného života žalobce vypořádal nedostatečně.

13. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na napadené rozhodnutí a správní spis. Zdůraznil, že se jednalo o opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, přičemž po posouzení žalobcem uvedených důvodů neshledal, že by se jednalo o nové skutečnosti nebo okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by byl žalobce vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Žalovaný se zabýval i otázkou soukromého a rodinného života žalobce na str. 4 napadeného rozhodnutí, neshledal však, že by žalobcem uvedené skutečnosti byly důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný je přesvědčen, že zjistil skutkový stav dostatečně, nezaznamenal přitom takovou změnu bezpečnostní situace ve Vietnamu, která by měla vést k přehodnocení předchozího rozhodnutí. K námitce uvedení nesprávného data narození v napadeném rozhodnutí žalovaný dodal, že se jedná o chybu v psaní, ostatní náležitosti jsou uvedeny správně a žalobce lze podle nich jednoznačně identifikovat.

III. Posouzení žaloby soudem

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 15. 6. 2022, žaloba byla odeslána dne 29. 6. 2022), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
15. Žaloba není důvodná.
16. Žalobce brojí proti zastavení řízení o jeho druhé žádosti o mezinárodní ochranu podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu nepřipustnosti podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Podle citovaného ustanovení je žádost nepřipustná, *„podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1“*.
17. Při posuzování přípustnosti podle § 11a odst. 1 zákona o azylu žalovaný posoudí, zda cizinec uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
18. Žalovaný shledal, že žalobce neuvedl a v řízení se neobjevily nové skutečnosti nebo zjištění ve smyslu citovaného ustanovení. Žalobcova opakovaná žádost byla založena na shodných důvodech jako žádost předchozí. V obou případech žalobce namítal rodinné vazby v ČR, absenci zázemí ve Vietnamu a obavu z trestního stíhání a odsouzení ve Vietnamu z důvodu předchozí trestné činnosti na území ČR. Tyto okolnosti byly přezkoumány v rámci předchozí žádosti, přičemž správnost závěrů žalovaného byla potvrzena rozsudkem zdejšího soudu č. j. 53 Az 14/2020-24 a následně usnesením NSS č. j. 7 Azs 278/2021-35.
19. Žalovaný zároveň náležitě odůvodnil, proč skutečnosti označené žalobcem za nové skutečnosti nesplňovaly podmínky § 11a zákona o azylu, za jejichž splnění by byla opakovaná žádost přípustná. Z citovaného ustanovení (viz výše bod 17) je zřejmé, že pro přijetí opakované žádosti k věcnému projednání nestačí uvedení jakýchkoliv jiných

skutečností oproti předchozí žádosti, ale uvedení nových skutečností nebo nově nastalé okolnosti musí splňovat určitou „kvalitu“ – musí svědčit o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma a zároveň žadatel je v předchozím řízení neuvedl bez vlastního zavinění. Splnění těchto podmínek žalovaný neshledal a své závěry řádně odůvodnil.

20. K tvrzení o obavě z trestního stíhání a odsouzení ve Vietnamu žalovaný uvedl, že již bylo přezkoumáno v předchozím rozhodnutí. Tento závěr žalovaného má oporu v předchozím rozhodnutí, v němž se žalovaný tímto tvrzeným důvodem podrobně zabýval. Žalobci tak nelze přisvědčit, že by se jednalo o skutečnost, kterou se dozvěděl nově. Na tomto závěru nic nemění ani tvrzení, že žalobce na možnost trestního stíhání údajně upozornil jeho kamarád přes sociální síť po skončení předchozího řízení. Tato otázka již byla pravomocně vyřešena a přezkoumána správními soudy, přičemž sdělení o informaci od známého zcela nepochybně nemělo takovou přidanou hodnotu, aby odůvodňovalo nové meritorní posouzení.
21. K tvrzení o tom, že je žalobce povinen docházet na schůzky s probačním úředníkem a že v případě neplnění této povinnosti hrozí přeměna na nepodmíněný trest odnětí svobody, žalovaný uvedl, že vyslovení dohledu probačního úředníka bylo žalobci objektivně známo již v rámci předchozího řízení, nelze jej tedy považovat za skutečnost, která nebyla bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení. K tomu soud doplňuje, že stanovený dohled probačního úředníka v rámci zkušební doby zcela nepochybně nelze vnímat tak, že by zakládal žalobci nějaký pobytový titul, na základě něhož by byl povinen a oprávněn setrvat na území ČR. Pro účely důvodů mezinárodní ochrany je taková skutečnost zcela irelevantní.
22. K tvrzení žalobce o narození třetího dítěte, nabytí nemovitosti manželkou žalobce a nabytí státního občanství rodinnými příslušníky žalobce žalovaný dostatečně zdůvodnil, že je považuje za součást rodinných důvodů, které byly přezkoumány v předchozím řízení a které obecně nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.
23. Žalovaný se tedy vyjádřil ke všem jednotlivým skutečnostem tvrzeným žalobcem a posoudil je optikou § 11a zákona o azylu, přičemž dospěl k závěru, že nové meritorní posouzení neodůvodňují. Tento závěr žalobce v žalobě účinně nezpochybnil.
24. V této souvislosti soud k argumentaci žalobce zásahem do soukromého a rodinného života zdůrazňuje, že je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu; viz též usnesení NSS ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019-27, bod 19), a tedy ani důvod podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, který by ve zcela mimořádných případech mohl být aktivován nepřiměřeným dopadem do práva zaručeného čl. 8 Úmluvy. Okolnosti soukromého a rodinného života žalobce již byly posouzeny v rámci řízení o jeho první žádosti a žalobce nyní neuvedl takové nové skutečnosti nebo změnu okolností, které by vyžadovaly nové posouzení (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019-74, bod 21).
25. V posuzované věci navíc existoval ještě další důvod, který bránil posouzení tvrzeného zásahu do rodinného a soukromého života v rámci § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalobce byl totiž v předchozím rozhodnutí z doplňkové ochrany vyloučen podle § 15a zákona o azylu. V rámci správního řízení ani v žalobě přitom neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že důvod vyloučení již netrvá. V případě užití vylučující

klauzule již správní orgán není povinen zabývat se klauzulí inkluzivní, tedy podmínkami pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119, č. 2174/2011 Sb. NSS).

26. Žalobce dále namítá, že měla být jeho žádost posouzena z hlediska možnosti udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.
27. Soud předně opakuje, že je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. V rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost se proto neposuzují ani důvody zvláštního zřetele hodné, které by mohly odůvodňovat udělení humanitárního azylu (viz např. usnesení NSS ze dne 13. 5. 2021, č. j. 1 Azs 95/2021-24, bod 8, nebo ze dne 14. 1. 2021, č. j. 4 Azs 93/2019-54).
28. Žalovaný však může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou žádost jako přípustnou (§ 11a odst. 4 zákona o azylu). Pokud by na základě tohoto ustanovení byla žádost přijata k věcnému projednání, mohl by žalovaný posoudit i případné důvody pro udělení humanitárního azylu.
29. Výkladem § 11a odst. 4 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud zabýval v již zmíněném rozsudku č. j. 2 Azs 101/2019-74, podle kterého při rozhodování podle § 11a odst. 4 zákona o azylu postupuje žalovaný podobně jako v případě § 14 téhož zákona, neboť i v § 11a odst. 4 je užito kombinace neurčitěho právního pojmu („důvodů hodných zvláštního zřetele“) a správního uvážení („ministerstvo může“). Žalovaný tak obecně musí uvedený neurčitý právní pojem vyložit a aplikovat s ohledem na odborné posouzení v každém jednotlivém případě, avšak rozhodnutí, zda žadatelovu žádost posoudit jako přípustnou, či nikoliv, je už v jeho diskreční pravomoci, která je relativně široká a omezena pouze zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá obecně z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.
30. Správní soudy pak přezkoumávají úvahu žalovaného o nevyužití diskrečního oprávnění uvedeného v § 11a odst. 4 zákona o azylu pouze v omezeném rozsahu, tedy zda rozhodnutí žalovaného nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.
31. V rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost však podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu není nezbytné výslovně uvést, že žalovaný neshledal důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud všechny okolnosti, které vedle toho, že musely být zkoumány (a byly zkoumány) jako údajné nové důvody tvrzené žadatelem o azyl, by mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, byly v rámci řízení o opakované žádosti vzaty v úvahu ve své skutkové dimenzi (žalovaný zkoumal, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry žadatele. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že není důvodu měnit něco na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledal, že případ žadatele je případem běžným, neobsahujícím zvláštní, mimořádné, předem typově nedefinované (neboť obtížně předvídatelné) důvody, které by měly vést k uplatnění svého druhu mimořádné klausule pro mimořádné okolnosti, již zmocnění ke správnímu uvážení ve zmíněném ustanovení je. Uvedené závěry Nejvyšší správní soud potvrdil také ve svém následné judikatuře (viz usnesení ze dne

13. 4. 2021, č. j. 7 Azs 46/2021-27, bod 11, ze dne 3. 11. 2020, č. j. 2 Azs 138/2020-35, bod 14, nebo výše citované usnesení č. j. 5 Azs 199/2019-27).

32. Tak tomu bylo i v nyní posuzované věci. Žalovaný uvedl, že „*neshledal důvody pro opakované meritorní posouzení žádosti výše jmenovaného ve vztahu k jí uváděným důvodům, [...] neboť ten neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žadatele o udělení mezinárodní ochrany z vlasti a obav z návratu do vlasti.*“ Tato část navazuje na podrobné vypořádání se s důvody druhé žádosti žalobce. Žalovaný se zabýval všemi okolnostmi, které žalobce ve své žádost uvedl, a porovnal je s žádostí předchozí. Pokud pak uzavřel, že žalobce uvedl pouze důvody již jednou přezkoumané, příp. důvody, které jednoznačně neodůvodňovaly přehodnocení dříve přijatých závěrů, implicitně tak shledal, že případ žalobce je případem běžným, nikoliv zvláštním a mimořádným, který by bylo třeba považovat za případ zvláštního zřetele hodný. Závěr, že se nejedná o případ zvláštního zřetele hodný, pak žalovaný výslovně vyjádřil ve vztahu k tvrzení o onemocnění cukrovkou. Z rozhodnutí jako celku je tedy zřejmé, že žádné důvody hodné zvláštního zřetele žalovaný v případě žalobce neshledal (srov. rozsudek č. j. 2 Azs 101/2019-74, bod 30). Soud neshledal, že by žalovaný v tomto hodnocení překročil meze správního uvážení, které je mu svěřeno.
33. V posuzované věci tak byly naplněny podmínky rozsudku č. j. 2 Azs 101/2019-74, za kterých rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost podle § 11a odst. 1 zákona o azylu z hlediska přezkoumatelnosti ob stojí, aniž by v něm musela být výslovně obsažena úvaha, proč žalovaný nevyužil diskrečního ustanovení § 11a odst. 4 téhož zákona.
34. S ohledem na vše výše uvedené, je námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí lichá. Žalovaný zjistil stav věci v rozsahu, který byl potřebný pro posouzení podmínek aplikace § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) a § 11a odst. 1 zákona o azylu.
35. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že životní situaci žalobce je třeba řešit prostřednictvím zákona o pobytu cizinců, nikoliv zákona o azylu. Mezinárodní ochrana je specifickým institutem sloužícím jako štít lidem, kterým hrozí v jejich vlasti pronásledování či vážná újma ve smyslu zákona o azylu, nikoli univerzálním nástrojem pro legalizaci pobytu. Pokud má žalobce zájem setrvat v ČR a žít zde, je třeba, aby o to usiloval prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců. Prostřednictvím tohoto zákona lze řešit i tvrzený zásah do soukromého a rodinného života, přičemž nabytí občanství ČR ze strany rodinných příslušníků žalobci umožňuje, aby usiloval o získání pobytového oprávnění ve zvýhodněném režimu rodinných příslušníků občanů ČR (podle hlavy IVa zákona o pobytu cizinců). V rámci tohoto řízení pak bude na správním orgánu, aby náležitě zvážil kolizi konkurujících si zájmů vyplývajících z žalobcovy trestné činnosti na jedné straně a zájmu na soužití s rodinnými příslušníky, kteří jsou občany ČR.
36. V této souvislosti lze připomenout, že na základě § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců je na situaci cizince, který je rodinným příslušníkem občana ČR, nepřímo (na základě uvedeného odkazu ve vnitrostátním právu) použitelné právo EU týkající se rodinných příslušníků migrujících občanů EU, včetně směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států a související judikatury Soudního dvora. Citovaná směrnice v čl. 27 odst. 2 uvádí, že „[o]patření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na

osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje.“ Aniž by soud jakkoliv předjímal posouzení případné žádosti podle zákona o pobytu cizinců, je zřejmé, že situace žalobce není neřešitelná. Naopak nabytí státního občanství ČR ze strany jeho rodinných příslušníků jej staví v rámci pobytového řízení do výhodnější pozice, než by tomu bylo v případě běžného imigračního řízení. Případné rozhodnutí o žádosti podle zákona o pobytu cizinců bude podléhat soudnímu přezkumu. Možnost domáhat se ochrany práva na respektování soukromého a rodinného života tak může být náležitě poskytnuta v rámci řízení podle zákona o pobytu cizinců, a není namístě ji řešit v rámci řízení o mezinárodní ochraně.

37. Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí není ani námitka nesprávného data narození uvedeného v napadeném rozhodnutí. Je zřejmé, že se jedná o prostou chybu v psaní, která se ohledem na další identifikační údaje (včetně evidenčního čísla „e. č. B011831“, které je odlišné pro každého žadatele) neměla dopadat na přezkoumatelnost nebo zákonnost napadeného rozhodnutí. Bylo by však vhodné, aby žalovaný vydal opravné rozhodnutí, ve kterém by tuto dílčí chybu napravil.
38. Závěrem soud doplňuje, že listinami přiloženými k žalobě důkaz neprováděl, neboť byly z části již součástí správního spisu, jímž se ve správním soudnictví důkaz neprovádí, ale soud z něj bez dalšího vychází (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Rodné listy a oddací list se pak vztahovaly ke skutečnostem, které nebyly sporné, proto je soud považoval za nadbytečné. Krom toho žalobce na ně odkazoval především v souvislosti s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě.

IV. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

39. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
40. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. srpna 2022

Mgr. Věra Pazderová, LL.M., M.A., v. r.
soudkyně